

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברכלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גיליון מס' 792
פרשת וראת תשפ"ג

הדלקת נרות			
רית	אמת	ניסוח	שבת
18:19	17:41	16:27	ירושלים
18:16	17:42	16:42	תל-אביב
18:16	17:40	16:33	חיפה
18:20	17:43	16:45	באר שבע

דבר ראש הישיבה

אל תפסיק לצעוק

הגאולה היתה בגלל שהיהודים צעקו להשם • ולכן היצר הכי מיוחד מכן • משה לא גמר להתפלל • ופרעה לא מרשה להתפלל • וגם אם אתה "עפריים" - תתפלל ותזכה לתשובה!

יוצא הדיבור, ומונעת את האדם מהתבודדות ותפילה.

להכניס תבונה בעפר

עוד נאמר בפרשתנו, שלאחר שמשה רבינו הפך את כל מימי מצרים לדם קרא פרעה למכשפים וגם הם עשו כן, ואז יוחני וממרא, שהיו גדולי המכשפים של מצרים, לעגו על משה (רש"י בפרשתנו ו, כב; מנחות פה, א); לשם-מה אתה מכניס כישוף למצרים שהיא ארץ מלאה כישופים, הרי כולם יודעים לעשות זאת ואף כל ילד קטן במצרים יודע כיצד לכשף מטה ולהפכו לנחש! ולבשונו: "תבן אתה מכניס לעפריים"? דהיינו אתה מכניס תבן לעיר שכולה מלאה בתבן? מכניס כישוף למקום שמלא בכישופים?

ומשה רבינו השיב להם: אדרבה, "אמרי אנשי, למתא ירקא – ירקא שקול"; הפתגם אומר כי לעיר ירקות הבא את ירקותיך למכירה, ששם הוא השוק הגדול של הירקות.

כמובן שהדברים צריכים ביאור. ומסביר רבינו הק' בליקו"מ (תורה י"א), ש'תבן' הוא בחינת תבונה, כי הם הבינו שמשה רוצה להכניס תבונות התורה בישראל, ועל כן שאלו שהלא בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום הם משולים לעפר ["עפריים"], ואין יוכל להביאם למדרגה גבוהה, לתבונות התורה; והשיב להם: "אמרי אנשי", היינו על-ידי האמירות, על-ידי הדבור של היהודי, הוא מאיר לו לכל המקומות שצריך לעשות תשובה [עיין שם שמסביר ש"ירקא" הוא בבחינת תשובה].

דהיינו שחרטומי פרעה שאלו את משה רבינו: איך אתה רוצה לתת לכאלה אנשים פשוטים שהם בחינת "עפריים" – עצות גבוהות כאלה של התבודדות וכדו', שבדרך כלל שייכים רק לצדיקים הגדולים? למה אתה מכניס את ה"תבן" – תבונות התורה (דהיינו עצות), ל"עפריים" – אנשים נמוכים שהם בחינת עפר? ותשובתו של משה רבינו: "אמרי אנשי", על ידי הדיבור של ההתבודדות והצעקה, על ידי זה "ירקא שקול" יזכה לעשות תשובה המשקל, דווקא על ידי הדיבורים של ההתבודדות והצעקות יזכה לתשובה שיאיר לו למקום שצריך לעשות תשובה, כי כל הגאולה הייתה על ידי הצעקה.

ולכן אנחנו צריכים להתאמץ שלא יעבור עלינו יום ללא שעה התבודדות לכל הפחות, ובכך השם יעזור לנו לצאת מהגלות הפרטית שלנו וגם לזכות לגאולה השלמה במהרה.

בפרשתנו מסופר על תחילת גאולת עם ישראל ממצרים, שכולה היתה על ידי צעקת בני ישראל, כמו שכתוב בתחילת הפרשה "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל... ואזכור את בריתי".

הדבר שהיצר הרע רוצה יותר מכל הוא שהאדם לא יתבודד ולא יצעק להשם, הוא מוכן למסור נפשו על כך שהאדם לא יתבודד. וכך מספר רבינו בסיפורי מעשיות (מעשה מבניגור ועני), שהרוצח האכזר חטף את בת הקיסר והחביא עצמו עמה בבור של מי-גשמים, והיה מפחיד אותה שלא תצעק, ואמר לה שאם היא תצעק הוא יחנוק אותה מיד. כי היצר הרע הכי מפחד מכך שהאדם יצעק, הוא יעשה הכל בשביל למנוע את זה, הוא מכניס לאדם הרבה מניעות ודמיונות ובלבד שלא יעשה שעה התבודדות, כי בזה תלויה כל הישועה שלו. כמו שגאולת מצרים היתה תלויה בצעקה ותפילה, כך הגאולה הפרטית של כל אחד תלויה באנחות ובצעקות לה' יתברך.

משה רבינו מתבודד

כך גם בפרשיותינו אנו רואים כל הזמן שמשה יוצא ומתפלל, ככתוב בסוף הפרשה "כצאתי את העיר אפרוש את כפי אל ה'", וכן במכת צפרדע ובמכת ברד, משה יוצא להתפלל בכל פעם כדי לפעול את הדברים שהיה צריך באותו הרגע. בתורה מסופר שמשה רבינו התפלל אלפי תפילות ואינסוף התבודדויות על עם ישראל, התפלל ברפידים על המים, התפלל במלחמת עמלק, התפלל

בחטא העגל, התפלל על המתאוננים, התפלל על מרים אחותו, התפלל בחטא המרגלים, התפלל בכניסתו לארץ, התפלל על אחיו אהרן הכהן, התפלל על יהודה בן יעקב, וכל התפילות שמשה התפלל הם תפילות חדשות שלא נאמרו מעולם, כי הצדיק הוא עמוד התפילה של עם ישראל.

כאמור: כדי לצאת מהגלות צריכים התבודדות ותפילות, ולכן מי שיעשה כל יום שעה התבודדות יוציא את השכינה מהגלות, כי גלות השכינה היא גלות הדיבור, ומי שמתפלל בדיבורו הוא מוציא את השכינה מהגלות. רבנו מסביר שקליפת מצרים (מלשון מיצר) נאחזת בעורף (שהיא אותיות פרעה), ושם בגרונו של האדם ישנו מיצר המפריד בין המוח ללב ולא נותן לחכמה בינה ודעת שמשכנם במוח להגיע אל הלב, ולכן למעשה העניין של קליפת מצרים הוא למנוע מאדם את הדעת הקדושה של התורה והתפילה, ולכן היא נאחזת בעורף שהוא הגרון שמשם

איך אתה רוצה לתת לכאלה אנשים פשוטים, עצות גבוהות כאלה של התבודדות וכדו', שבדרך כלל שייכים רק לצדיקים הגדולים?

להזמנות: **02-6289761** / **052-7679638** | **ספרו החדש של הר"ח שמואל שטרן שליט"א** | **שביל חדש נפתח אל הלב**

מ"שובב" ל"משובב לב"

ואיך אתחייב לדבר שכזה?"

ראש הישיבה התעקש שהוא ודאי מסוגל לכך ואף להרבה יותר, ולבסוף ידו של ראש הישיבה הייתה על העליונה ומייד חתם והדגיש: "רק לשבוע אחד".

ביום ראשון מייק הגיע ל"סדר" בזמן והקשיב בשקט לדברי החברותא שלו, למחרת כבר הצליח לשאול ולהקשות וקיבל מעט טעם בלימוד, עד שהגיע סופסוף יום שישי. לאחר השיעור השבועי ניסה מייק להסביר לראש הישיבה את הקושי הגדול שהיה לו במהלך השבוע, אך נענה: "אני מבין לליבך, אבל אני רואה את הצד השני של המטבע – שאכן עמדת בהתחייבותך! כל הכבוד! בשבוע הבא ממשיכים..."

לא נלאה את הקוראים, אבל כיום מייק מידועינו משמש כראש ישיבה באחד הישיבות הטובות בארה"ב!!!

להחמיא ולעודד

אנחנו נמצאים בתקופת ה"שובב"ים" שבהם אנחנו צריכים לצאת מגלות ועבדות לגאולה וחירות. עיקר הקושי שלנו הוא ההרגל, התרגלנו כבר לכישלונותינו, וכמאמר הרבי מקוצק שאמר על הפסוק "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים", שבתחילת הגאולה צריכים להפסיק את העובדה שאתם "סובלים" ומכילים את טומאת מצרים.

כל אדם באשר הוא יכול להשתנות לטוב, רק חסר מי שייגיד לנו שאנחנו מסוגלים לצאת מהבור אליו נקלענו, וכמאמר רבנו הקדוש בליקוטי מוהר"ן שבאותו פתיחים שה"מ מכניס אותנו לחיקו – אפשר גם לצאת מאפילה לאור גדול, רק צריכים אנו להגיד לעצמנו – ובודאי לילדינו ותלמידינו – שאנחנו מסוגלים להרבה יותר!

אסור לנו לסמוך על מחמאות ישנות, כל נהיה כאותו בעל שוטט אשר אשתו ביקשה ממנו מחמאה, והוא ענה לה: כאשר נישאנו אמרתני לך שאני מעריך אותך, אם יהיה שינוי אני אעדיך אותך...

אני לצערי מכיר ומעורב בהרבה מקרים של צוות חינוכי אשר יודע להגיד בפה מלא ביקורת על תלמידים, אבל מחמאות ואמונה בהם מגיעים בקושי רב, והתוצאות בהתאם... יצא לי פעם לשוחח עם משגיח רוחני בישיבה מצליחה מאוד והערתי לו על נוקשותו ושחסרה אצלו נתינת מחמאות ועידוד וכו', והוא אמר לי בתרעומת: אבל אני באמת מעריך את תלמידי ולכן אני מעיר להם! יכול להיות שאתה מעריך אותם מאוד, אבל הם צריכים לשמוע את זה בפירוש, ורק כך יצליחו להתחזק באמת ולעלות במעלה הדרך העולה בית ק-ל.

מייק (שם בדוי), נער אמריקאי מתוסכל, הסתובב בביתו חסר מעש, עצבני וכעוס על כל סביבתו. אף אחד לא מבין לליבו! אנשי החינוך במוסד הלימודים לא יורדים לסוף דעתו, והוריו למרבה הצער משתפים פעולה עם הצוות...

התסכול הגדול שלבלו הביא אותו להחלטה ברורה: הוא יסע לארץ הקודש! הוא שמע פעם שיש שם ישיבה שמכילה את כל סוגי התלמידים בלא "לחפור" אצלם בדקדוקי עניית כמו "לומד" או "לא לומד"...

לאחר אישור הוריו הגיע מייק לישיבת מיר, וכמנהג תלמידי ישיבה חדשים הוא נכנס לראיון אצל ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל. ראש הישיבה שוחח עמו מספר דקות, ואז הרעיף עליו שבחים למכביר: "כמה אני מעריך שבאת ללמוד בירושלים הרחק מההורים, בבחינת 'הוי גולה למקום תורה!' ודאי תזכה להצלחה בלימוד ואף תגדל ותהיה גדול בישראל!"...

מייק התרגש לשמע הדברים. כבר שנים שאף אדם לא החמיא לי באמת, ופה אני זוכה לקבלת פנים נחמדה שכזו! אני חייב להשתתף בשיעורים של הראש ישיבה הנחמד הזה!

מייק בירר על סדר השיעורים של ראש הישיבה, ומאחר שלא היה מסוגל להיכנס לשיעורי הגמרא נכנס מידי יום שישי לשיעור החומש שמסר ראש הישיבה, כשבסיום השיעור ראש הישיבה נפרד מהם בחביבות בברכת שבת שלום.

"רק לשבוע אחד"

כך עברו להם ארבעה חודשים. ביום שישי ערב שבת פרשת ויחי אמר ראש הישיבה לבחורים, שהיות ובשבוע הבא מתחילים להם ימי ה"שובב"ים" הקדושים הוא רוצה לפתוח חבורה שתלמד ברציפות במהלך כל סדרי הישיבה, וראש הישיבה החתים בחור אחר בחור על ההתחייבות.

כשראה זאת מייק מידוענו הוא קלט את ה"בעיה" שנקלע אליה, עשה "ויברח" ונעלם מהשטח.

אם מייק חשב שהבעיה נפתרה, כעבור שתיים הוא התבדה. דפיקות נשמעות בדלת, ובפתח לא אחר מאשר הגבאי של ראש הישיבה. "ראש הישיבה קורא לך בדחיפות" אומר לו הגבאי...

למייק לא נותרה ברירה והוא הלך לבית ראש הישיבה, שם אמר לו הגר"צ: "מייק היקר, שמך נעדר משום מה מרשימות החותמים על הקבלה שביקשתני!". "אכן כן" הסמיק מייק מאוזן לאוזן, "אומר לראש הישיבה את האמת: אינני מסוגל ללמוד אפילו חצי סדר הכללתי,

ילדים שלנו מגיע הטוב ביותר!

הצטרפו נעת למשפחת המנויים ותהנו מחיים טובים יותר!

מסלול 1

חודש ראשון

1-1 במבצע

מסלול 2

3 חודשים ראשונים

3-1 במבצע

מסלול 3

9 חודשים ראשונים

9-1 במבצע

מסלולי הצטרפות מיוחדים:

מוסר ילדים חדש ומרענן!

סיפורים נבחרים וחינוכיים וחינוכיים פתוחים למתבגרים ועוד...

הופיע!

מיון 96

מבט חופשי

שמחלה

מוסר ילדים חדש ומרענן!

ניצוצות

הבניין אותה קליבי

מוקד מנויים: 02-623-1218

מוני 1997 | מסלול 1 | מסלול 2 | מסלול 3 | מסלולי הצטרפות מיוחדים

איפה העוקץ? למה הוא הוציא אותנו?

עכשיו אנחנו מבינים למה השם הוציא אותנו ממצרים, כדי להמית אותנו כאיש אחד במדבר...

אנחנו מחייכים, אבל מבחינתם זו היתה מסקנה הגיונית ביותר אחרי שהיה ברור אצלם שהערך שלהם שואף למינוס.

...

טוב, ברור שלא כולם הגיעו לכזו רמה, לחשוב שהקב"ה הוציא אותם ממצרים רק כדי להורגם במדבר, אבל הרוח הכללית שידרה חוסר אמונה עצמית, וכשכל הקהל הרגיש שהיעדר המים והמזון מעיד על אי כשירותם לגאולה שלמה, הפושטקים היו בטוחים שהשם שונא אותם ומבקש היכן לקטול את כולם בצורה נקייה.

תראה לאיפה אפשר להגיע כשאתה לא מאמין בעצמך!

וגם בינינו מסתובבים הרבה אנשים שנשארו במצרים הפרטי שלהם בגלל הסיבה הזו בדיוק.

הם רצו לצאת מהטינופת, לחזור בתשובה, להתקרב אל הר סיני, ואז היצר החל לשגוע להם את השכל בענווה טמאה: אני כל כך פגום, כל כך הרבה עברות עשיתי, כל כך חטאתי בימי חיי, עכשיו אין סיכוי שהשם יקרב אותי, וודאי לא שיעזור לי לצאת מתסובכת הטומאה בה אני נמצא.

הלו הלו, זה אותו בחורצ'יק שפיתה אותך להיכנס עמוק לבוץ, הוא עצמו מדבר בתוך ליבך את הדברים הללו!

תעיף אותו לכל הרוחות ותאמר אחריי מילה במילה: נכון, אם נלך לפי מעשיי אני רחוק מאוד מישועה, אך אני בטוח בחסדיו הגדולים של השם ובזכות צדיקי האמת שהשם יעזור לי ויוציא אותי מהיכן שאני נמצא, כפי שעשה רבבות-רבבות פעמים במהלך ההיסטוריה.

תפסיק כבר לחשוב את המחשבות הנוראות שהיצר מכניס בך!

(ליקוטי הלכות תפילין הל' ו' אות לא)

שבוע אנחנו נפגשים בהורתם ולידתם של נסיונות דור המדבר.

בכל קבלת שבת הקב"ה מספר לנו שהוא התקוטט כביכול עם דור המדבר ארבעים שנה, ובכל פעם הם ניסו אותו שוב ושוב. כמוכן שמדובר בדור דעה שאין לנו השגה בהם, וברור שחיסרון גס לא נמצא בהם. גם כשהם מתלוננים על השם ואומרים "מה נשתה", כשנגמר להם האוכל והם אומרים "מי יתן מותנו בארץ מצרים", כששוב נגמר להם המים והם צועקים "למה זה העליטנו ממצרים להמית אותי ואת בני ואת מקני בצמא" – ודאי שלא היה בהם שמץ כפירה לחשוב שהשם לא יכול לתת מיליארד ליטר מים במדבר הכי צחיח שיט.

הבעיה לא היתה באמונה בהשם, הבעיה היתה באמונה בעצמם.

הם לא האמינו שהשם ברצינות מתכוון לגאול אותם ולהוציא אותם ממצרים. הם עושים חשבון נפש ורואים שהמרחק בין המצופה מהם לבין מה שהצליחו להשיג הוא אסטרונומי, הם בטוחים שאין סיכוי שהשם יוציא אותם ממצרים כשמעשיהם לא משקפים כלל את רצון השם, ופתאום משה רבינו מגיע אליהם ומבשר על גאולה קרובה.

גם אם אולי בתחילה רצו להאמין, מהר מאוד הם הבינו שאין סיכוי.

כשמשה רבינו בא בשנית עם סיפורי הגאולה הם פשוט לא הקשיבו לו. הסיבה הרשמית: מקוצר רוח ועבודה קשה, אך מאחורי ה"קוצר רוח" הלזה מסתתר משהו הרבה יותר משמעותי, וכך מסביר לנו ה"ליקוט ראובני": הם ראו שאין בהן מספיק מעשים טובים, הם לא האמינו שהשם באמת באמת מעוניין לגאול אותם.

טוב, אז כבר בשבת הבאה הם יצאו ממצרים, אבל הכפירה הפנימית במעלתם המשיכה. הם רק ראו שחסר להם מים והווי... הנה, יצא המרצע מן השק,

לצעירי הצאן

רק אל תצחק

הדבר שהיצר הרע רוצה יותר מכל הוא שהאדם לא יתבודד ולא יצעה להשם, הוא מוכן למסר נפשו על כך שהאדם לא יתבודד. הוא מכניס לאדם הרבה מניעות ודמיונות ובלבד שלא יעשה שעה התבודדות, כי בזה תלויה כל הישועה שלו...

מתוך מאמר ראש הישיבה

ראש ישיבה או סנדלר

68 שנים לפטירת רבי אליהו מאיר בלוק זצ"ל - שב"ק כ"ח טבת תשפ"ג - שב"ק כ"ח טבת תשמ"ו

"שלחנו בדחיפות את השאלה לאבי זצ"ל, והוספנו לשאול אם נכונים הדברים שנכתבו בשמו. אבי נענה כי שמע על כך שהרב הירושלמי מצטט בשמו דברים שאינם נכונים, והוסיף: 'זה אינו סגנוני ואין זה דרכי להשתמש במשפטים פוגעניים אלו. אך מאידך אינני מעוניין להכחיש את הדברים כי אני מסכים בכל ליבי עם תוכן הביקורת!'"

עוסק בהפצת "רעל אגודאי". רא"מ בלוק

הרב לורנץ מאזין בקשב ורבי אליהו מאיר בלוק ממשיך: "טענתי לאבי כי אם הרב ברלין לא יעזור לנו הישיבה יכולה לפשוט רגל מפאת חובותיה המעיקים עד צוואר, אך אבי ענה: 'אינני יודע מה תפקידי בעולם הזה, אם נועדתי להיות ראש ישיבה או שמא להיות סנדלר. אם נועדתי משמים להיות ראש ישיבה הרי שכך אישאר בכל מצב, ואם לאו – אני מוכן לשמש כסנדלר ובלבד שלא להתכחש לאמת!'"

סיים רבי אליהו מאיר בלוק בהתרגשות: "אני משתדל להמשיך בדרכי אבי. גם אם אני מוכן לוותר על הישיבה, אך על האמת לא אוכל לוותר!"

(מקור: ר' שלמה לורנץ בספרו "במחיצתם")

רא"מ בלוק זצ"ל, ראש ישיבת טלז-קליוולנד

נולד: שמחת תורה תרנ"ה, בטלז שבליטא, לאביו ראש ישיבת טלז.

ראש מתיבתא: בגיל 33 התמנה לר"מ בישיבה.

ראינו רעה: בעיצומה של מלחמת העולם השנייה הצליח לברוח מליטא לארצות הברית.

לקומם הריסות: יחד עם גיסו הקים מחדש את הישיבה בקליוולנד שבמדינת אוהיו, ארה"ב.

נפטר: כבן 60.

א. ה. סילבר, ראש התנועה הרפורמית בארה"ב, פנה פעם לישיבת טלז באומרו שהוא מעוניין להופיע ב"דינר" השנתי של הישיבה על מנת לסייע לה. מכתב התגובה מטעם הישיבה היה: "תוכל להגיע כמו כולם, איננו נועלים את דלתנו בפני אף אדם..." סילבר סיפר לימים, כי מעולם לא קיבל סטיית לחי מצלצלת כמו אותה תגובה טלזאית...

רבות נכתב על המצוקה הנוראה שאפפה את ארץ הקודש כאשר באו פריצים וחיללוה ובעזות מצח העלו את עם ישראל מארצות פזורהם והעבירו אותם ואת ילדיהם על דתם. סיפורים מזויעים נפוצו ברחבי הארץ על פקידי סוכנות הגוזזים פאות מעוטרות מילדים מתייפחים ומכריחים אותם בכוח לעבור על מצוות השם רחמנא ליצלן ולישבן.

במשך הזמן היו כאלה שגם עשו מעשה ולא רק בכו על שבר בת עמם. אחד מהמעשים היה כפר הנוער "שדי חמד", שיזמה אגודת ישראל על מנת להציל את ילדי המזרח מהעברה על הדת.

כדי להחזיק את כפר הנוער על ההוצאות הכספיות העצומות שבו נשלח ר' שלמה לורנץ לארצות הברית וסייר בריכוזים היהודיים שבה כדי להביא ממון להצלת הילדים.

משהגיע לקליוולנד ציפה לו הרב בלוק, ראש הישיבה דשם, בפנים מאירות. הוא שמע על שליחות הקודש שלו ונחלץ לסייע בכל האפשר, ואף ניאות לסייר עמו בחוצות העיר ויחדיו לנקוש על דלתות בתי היהודים ולזכותם במצווה החשובה.

עברו יומיים ושלושה, ור' שלמה לורנץ פנה אל ראש הישיבה: "במהלך שהותי כאן גיליתי כי בני העיר, המשתייכים ברובם לתנועת ה"מזרחי", אינם ששים במיוחד לתרום עבר פרויקט של אגודת ישראל. נראה כי אם משהו שמע אי פעם את השם "אגודת ישראל", היה זה בהקשרים שליליים בלבד. משכך, סבורני כי יותר מאשר ראש הישיבה מועיל לי באסיפת הכספים, מזיק הוא לעצמו בקשר הידידותי שדורש לו כדי להמשיך להחזיק את הישיבה בקליוולנד. הפרד נא מעלי, אודה לכם מאוד על כל הטרחה עוברי, אך אין השכר הקטן שווה בנזק הגדול לישיבה."

ראש הישיבה ידע זאת יותר ממנו. במגירתו היה שמור מכתב של תעשיין עשיר שסיפר כי רצה לתרום לשיבתו אלף דולר, סכום גדול בימים ההם, אך מששמע שראש הישיבה מתעסק בהפצת "רעל אגודאי" חזר בו ולא יתרום מאום. אך למרות זאת נענה בניחותא: "שמע נא סיפור מאבי, רבי יוסף לייב זצ"ל."

"היה זה כשישיבת טלז שכנה עדיין בטלז שבליטא וחובותיה הכספיים היו קשים מנשוא. נשלחנו אני ואחי רבי אברהם יצחק לאמריקה כדי לקבץ מעות עבור הישיבה, אך ההצלחה ממש לא האירה לנו פנים.

"הסתובבנו בארץ הזהב כשכיסינו נותר ריק, עד שפנינו להרב מאיר ברלין, מראשי המזרחי שהיה קרוב משפחתנו, שבקשריו הענפים הצליח לעזור לנו והתחלנו לראות ברכה בעמלנו.

"באחד הימים פונה אלינו הרב ברלין ובידו ספר שחיבר אחד מגאוני ירושלים ובו האשמות חריפות ביותר נגד אחד מגדולי רבניה וגאוניה של תנועת המזרחי, כשהוא מסתמך גם על אבי רבי יוסף לייב בלוק ומצטט מפיו משפטים חריפים ביותר.

"הרב ברלין הודיע לנו כי אם הדברים נכונים אינו מוכן להמשיך לעמוד בקשר עם אבינו ולא לסייע לישיבתו, ורק אם דברי הספר כוזבים הוא רוצה לעזרנו אם אכן אבינו יכחיש את הדברים בכתב יד.

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מטואר

ארוחת כיד המלך

הכי קרוב לציון

שאלה:

מותר להיעמד לתפילת שמונה-עשרה מול תמונה או ציור?

השולחן ערוך ממשיך ואומר, שאם יקרה לו להתפלל מול בגד או קיר מצויר – יעלים עיניו. ה"פסקי תשובות" מסביר (באות כח עפ"י משנ"ב סקס"ג), שיכול לעצום את עיניו או להביט בסידור בלא להוציא את עיניו ממנו.

הדבר מצוי לפעמים בסוכות, שלא ראוי להתפלל בסוכה עקב הציורים התלויים בה [ובסוכה יש לפעמים חומרא יתרה אם תלויים בה תמונות אריות או אנשים וכד', והפסקי תשובות כתב (אות כט, ע"ש באריכות) שאסור להתפלל בה אפילו בעצימת עיניים].

לסיום נציין כי דין המראה [ראי] חמור מכך, ואסור להתפלל מולה אפילו בעיניים עצומות מאחר שכאשר משתחוהו בברכה הראשונה וב"מודים" נראה כאילו משתחוהו לדמותו הנשקפת במראה.

תשובה: לא נכון להתפלל מולם, ואם יקרה שמתפלל מולם יעצום את עיניו. ומול ראי אסור להתפלל, ואסור אף בעצימת עיניים.

הרחב דבר: נאמר ב"שולחן ערוך" (או"ח סי' צ סכ"ג, בשינוי לשון): "הבגדים המצוירים [למרות שהציור אינו בולט] – אין נכון להתפלל כנגדם."

הסיבה שלא כדאי להתפלל מולם הוא שמא יסתכל בציורים בתפילה וכך לא יכון בתפילה, ומוסיף הרמ"א שמאותה סיבה אסור לצייר ציורים בסידורים כדי שלא יפריע למי שמתפלל בהם. ה"משנה ברורה" מוסיף שכן יש לזהר שלא לצייר על קיר בית הכנסת ציורים, אלא רק למעלה מגובה אדם (והוא במשנ"ב "דרשו" שהביאו מהגר"ש אויערבאך שכיום מסתכלים גם למעלה, ולכן אסור גם למעלה מגובה אדם).

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

נוסטלגיה ברסלבאית

קשה לשכוח. היו שם תפילות מרוממות ונעלות במיוחד."

ר' נחמן זוכר איך נבנה ה'שול' הגדול של חסידי ברסלב ברחוב 'מאה שערים': "בתחילה, הרה"ח רבי אליהו חיים רוז'ין בנה רק את ה'כולל'. סביב הכולל היו כמה חדרים קטנים ללימודים. הבניין הסמוך היה אז מלון 'ארץ ישראל', וכן שכנה שם תחנת קמח גדולה. רק כמה שנים מאוחר יותר, כשקרסו תחנת הקמח והמלון במפולת, קיבל

עד היום התפילות מהדהדות. ר' נחמן ירוסלבסקי

רבי אליהו חיים את השטח מדין חוק 'רכוש נטוש' והגדיל את ה'שול'."

ר' נחמן אף זוכר את הימים בהם היה מגיע נשיא המדינה מר זלמן שז"ר להתפלל בקלויז. "הוא היה מגיע רק לתפילה בערב, היה יושב במזרח ומתפלל. הוא מאד אהב את המקום ואת המתפללים בו, היה לו חיבור גדול לתורתו ועצותיו של רבינו. מאוחר יותר, כשהוחל חוק ה'צנע' בארץ ובטון וחומרי בניה היו מסופקים במשורה, לא היה לו לרבי אליהו חיים איך להמשיך את הבנייה אז נחלץ לעזרתו שז"ר וסיפק לו חומרי בניה בקשריו להשלמת הבניה..."

(מגזין 'ניצוצות' תשרי תשע"ג)

כ שהגיעו בני משפחת ירוסלבסקי לארץ, חיפשו מייד מקום בו יוכלו להתפלל עם אנ"ש.

"בשבתות" אומר ר' נחמן ירוסלבסקי, "היה מתארגן מניין קטן באחד מבתי הכנסת בשכונת 'מאה שערים'. היתה גם תקופה שהתפללנו בשטיבל הגדול של 'מאה שערים'. באזור מגורנו, שכונת הבוכרים – שמואל הנביא, כלל לא התגוררו חסידי ברסלב.

"בראש השנה, עד לכיבוש הרובע בשנת תש"ח, ב'קייב' של ראש השנה היינו מתפללים בבית כנסת 'עץ חיים' הסמוך לבית הכנסת 'החורבה' בעיר העתיקה, שעוד היה קיים בתפארתו. מכל הארץ הגיעו מעט מחסידי ברסלב שהיו חיים כאן והיינו עורכים את התפילות יחדיו. אני זוכר לדוגמה את ר' ישראל בער אודסר שהיה מגיע להתפלל איתנו.

"בבית הכנסת היו נערכים כמה מניינים קטנים, ובמניין המרכזי ב'עץ חיים' היה האולם מלא עד אפס מקום. החזן היה הרה"ח ר' אברהם שטערנהארץ שנודע בשערים בקולו המיוחד וכן תפילתו, אין לשער ולתאר. עד היום הזה מהדהדת באוזני תפילת המוסף שלו,

פתגם השבוע

כשהורים מתפרנסים מכסף לא כשר זה מזיק לילדיהם רוחנית

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שמרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

פשיטות ותמימות של גדול הדור

שעמדה לימינו במסירות נפש מופלאה ומאז התגורר בעיר בני ברק. הגר"ש היה לומד בכלל מדי יום והיה מוסר בו שיחת מוסר שבועית, כשעם זאת עדיין שמר על קשר עם ישיבת פורת יוסף, והוא שימש בישיבה כחזן ביום כיפור.

לאחר מעברו לבני ברק חיזק את הקשר עם מרן הרב שך זצ"ל ולמד עמו בחברותא בכל יום שישי בצהריים, וכן היה בקשר עם הגאון רבי חיים גריינמן זצ"ל. בשנת תשל"ג מונה לראש "מועצת חכמי התורה של בני ברק", לצידו של הגאון הרב מכלוף פחימא זצ"ל, ושיבדלחט"א הגאון הרב מאיר מאוזז, הגאון רבי שלמה מחפוד והגאון הרב מסעוד בן שמעון.

בל כבד ירד על עולם התורה כולו עם השמע דבר הבשורה הקשה על לכתו של מורנו ורבונו הגאון הגדול, זקן חברי מועצת חכמי התורה, הרב שמעון בעדני זצוק"ל, מי שהיה לעמוד של אור תורה עבודה וגמילות חסדים שהאיר מעיר מושבו בני ברק לכל חלקי העם היהודי.

משפחת עולים בחדרה

אורו של מרן הגאון רבי שמעון בעדני זצ"ל זרח בח' טבת תרפ"ח בשכונת נחליאל בחדרה, כבן זקונים של הוריו ר' דוד בעדני ז"ל ואמו מרת חביבה ע"ה, שעלו מתימן לארץ ישראל לאחר מלחמת העולם הראשונה. באותם ימים הוריו שיכלו 6 ילדים מתוך עשרה ל"ע.

הרב בעדני היה הילד העשירי ועלה על כולם. המצב הרוחני בארץ ישראל באותה תקופה לא היה זוהר, בלשון המעטה, והילד שמעון לא זכה ללמוד בתלמוד תורה חרדי אלא נאלץ ללמוד בבית ספר דתי. בהגיעו לגיל בר המצווה הוא עלה לישיבת חדרה בראשות ראש הישיבה הגאון רבי אלחנן פרלמוטר זצ"ל.

מהר מאוד קרן אורו של הבחור המתמיד, והוא נשלח, בעצת ראש הישיבה, לישיבת 'בית יוסף ובהרדוק' החשובה בירושלים, שם עשה חיל בלימודו, כבש פסגות תורניות נוספות והפך לאחד התלמידים הבולטים בישיבה.

הוא למד אצל מרן הרב שך זצ"ל, ינק ממנו חכמה ותורה ואף למד איתו בחברותא. כל ימיו היה הרב בעדני מזכיר בערגה את דברי תורתו של הרב שך.

כעבור תקופה, כאשר מרן הרב שך עבר להרביץ תורה בישיבת פוניב"ב בבני ברק, עבר הרב בעדני ללמוד בישיבת פורת יוסף, שם שאב תורה ויראה ממורו ורבו הגדול מרן הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל.

הצלת עולם התורה

בישיבה הוא שקד על דלתות התורה, התבלט בגאונותו העצומה ואף הפך למעין רב לתלמידים אחרים. היה זה בשנת תשי"ג, כאשר עולם התורה בארץ ישראל היה עדיין בתחילת פריחתו. הרב בעדני מסר בישיבה את שיעוריו, עודד את תלמידיה, חיזק את בחוריה, וכך היה אחד מחלוצי עולם התורה בארץ ישראל.

בהגיעו לפרקו נשא את הרבנית מרת שולמית ע"ה

שבועים שנות הנגה. הגאון הגדול הרב שמעון בעדני זצ"ל

בציון רבינו הקדוש

מרן הגאון רבי שמעון בעדני זצ"ל הנהיג את הציבור הספרדי ועולם התורה לאחר הסתלקותו של ידידו ורעו מרן נשיא מועצת חכמי התורה חכם שלום כהן זצ"ל בחודש אב האחרון, ועוד במשך השנים שקודם לכן היה חלק בלתי נפרד בעוז ובגאון מההנהגה הספרדית והיה מוותיקי חברי ה"מועצת".

עד לסוף חייו לא חס הגר"ש על כבודו ותמיד היה סוחב את התיק לבדו ללא גבאים ועוזרים, כך גם היה עונה לשיחות הטלפון בביתו ומייעץ ומחזק את המתקשרים במשך דקות ארוכות בנחת ובשלווה.

בשנת תשנ"ו הגיע הרב בעדני לציון רבינו הקדוש באומן אחרי שביקש לזכות בזכות הנפלאה המובטחת למי שגיד את התיקון הכללי בציון הקדוש. הוא שהה שם במשך השבת וכל חייו סיפר על התרגשותו באותה שבת ועל כך ששלח יהודים רבים לתפילה בציון רבינו הקדוש שם ראו ישועות גדולות ברוחניות ובגשמיות.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מוקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיקשים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית

